

בית באוויר צה"ל פינה מאיזור-הנסיגה את כל הציוד הנייד. בית טרומי מובל על גבי משאית. ונראה כאילו הוא עומד באוויר. בין השאר גם את הבתים הטרומיים. בתמונה:

עליצות

חיילים מנופמים ומחייכים למצלמות. שעות ספורות אחרי שפינו את העיר צידון. הם ידעו שלקראת ערב יהיו בטוחים בתוך שטח ישראל ויוכלו. סוף-סוף. לישון כמה לילות בשקט.

אנחת-רווחה, לפחות בינתיים, על כך שהוא בארץ. עד לפעם הבאה שיצטרך לשוב ללבנון.

זמן קצר אחרי שחזרנו מלבנון. כבר נשמעו תגובותיהם של הפוליטיקאים הרתיים. הם ועקו על חילול-השבת. ביום הראשון בבוקר התגברו קריאות תיהם. והם הוסיפו ושאלו מדוע לא נועץ המטכ"ל ברבנות הצבאית. הם התמרמרו והיקשו מדוע היו צריכים החיילים הרתיים לנסוע בשבת ולחלל אותה. בלי שקיבלו אישור מרב צבאי מוסמך.

פוליטיקאים אלה, שלא כמו החייל שפגשנו כמה שעות קודם לכן, בוודאי לא סיכנו את חייהם ולוא יום אחד בלבנון.

הכניסה לצה"ל אסורה!

מקורות צבאיים מסרו כימים האחרונים שצה"ל מוכן לסגת בתוך שעות. החלטת הממשלה על הנסיגה בשלבים נתנה אור ירוק, וכוחות וכלים התחילו לזרום ררומה. ביום השבת בבוקר הגיעה ההודעה על הנסיגה. אנחנו יצאנו מכיוון מטולה צפונה, מלווים בג'יפים צבאיים. כדי לפגוש את הכוח שנע באותה השעה מצידון ררומה.

מעבר הגבול נמצא מיוזרחית לעיירה מטולה. כביש חדש ורחב מוביל אל תוך לבנון. חיילי צה"ל בכנדי-שלג מיוחדים מאיישים את המחסומים השונים הפרושים לאורך הדרך. סימני הפיגוע שבו נהרגו שני חיילים לפני שבוע אינם ניכרים, רק היכרון נשאר. הכביש כמעט חדש, השוליים רחבים.

בארץ מחפשים את החורף במשך שבועות ותוהים מדוע אינו מגיע. מי שעובר את הגבול לתוך לבנון מוצא אותו שם. הרכסים המושלגים של הריהלבנון מציצים מפעם לפעם

הרכב הכבדים. ברנע שעצרו בנקודת-האיסוף וראו מולם את המשאיות שחיכו לקחת אותם הביתה. שיחררו חיובים. אחר-כך עלו במהירות על כלי הרכב.

צחקו לראג חיילי גולני, שעזבו ביום השבת בבוקר את העיר צידון. הגיעו לנקודת-האיסוף, שבה השאירו את כלי-

כפר לבנוני עד שהוא מגיע לעיר היפהפיה ג'זין.

באותו בוקר שבת היה הכביש ריק כמעט לחלוטין. אולי בגלל מזג-האוויר הסוער, אולי משום שללבנוני מצוי אין מה לעשות על הכביש הזה, שאינו מוביל אותו לשום מקום, אולי משום שצה"ל דאג לפנות את הכביש כאותו הבוקר, לקראת השירה שעמדה לחזור לארץ.

נסענו בשירה פנימה לתוך ההרים. הוואדיות משני צידי הדרך היו מלאים בנחלים שוצפים. המיפלסים, שם כלי כנון, נמצאים בעליה מתמדת. את ג'זין עברנו במהירות, מה שבטוח. כל הסיפורים על מיטעני-הצד המתפוצצים פיתאום ואינו יכול לצפות את תוצאותיהם, לא הוסיפו למוראל ולביטחון של השירה.

תושבי העיירה הצפונית הזאת, הבנויה על רכסים מושלגים של הרים, לא הרגישו שיום השבת הוא יום מיוחד. מעטים מכיניהם שיכלו להתגבר על הקור העז עמדו בצידו הבתים.

דובר צה"ל גייס את מיטב אנשיו שילוו את השירה הגדולה של העיתונאים שרצו לסקר את השלב הראשון של הנסיגה. נלקחנו לגיבעה סמוכה לג'זין. שם, ליד שלט ארום גדול שעליו כתוב "הכניסה לכוחות צה"ל אסורה". חיכינו לשירה.

הרי יריות של נשק קל נשמעו (המשך בעמוד 32)

